

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej dyrektywy jako niezgodnej z prawem zgodnie z żądaniem skargi oraz obciążenie pozwanych kosztami postępowania;
- ponadto stwierdzenie, że ponieważ postanowienie z dnia 22 stycznia 2008 r. rozstrzyga w przedmiocie skargi wniesionej w dniu 21 lipca 2004 r., postanowienie to narusza art. 6 EKPC w związku z przewlekłością postępowania oraz że już tylko z tego powodu wnoszącemu odwołanie należy przyznać zadośćuczynienie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od powołanego wyżej postanowienia Sądu oparte jest na błędnej wykładni art. 230 akapit czwarty WE oraz nieprawidłowościach proceduralnych, jakie pojawiły się w toku postępowania.

Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę jako niedopuszczalną z powodu tego, że zaskarżony akt nie dotyczył wnoszącego odwołanie bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

Stwierdzenie to jest nieprawidłowe pod względem prawnym. Sąd nie uznał, że naruszenie własności intelektualnej jako takie powoduje, że dany podmiot jest nim bezpośrednio i indywidualnie zainteresowany, co oznacza, że dotyczy go ono bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Istotą patentu jest to, że określonej osobie przysługuje wyłączne prawo przez ograniczony okres czasu. Takie prawo może być więc z konieczności przyznane tylko określonej osobie. Nikt inny nie może wykonywać tych praw, a więc ich naruszenie w drodze aktu prawa wspólnotowego bezwzględnie oznacza, że akt ten dotyczy zainteresowanego indywidualnie i bezpośrednio.

Wnoszący odwołanie uznaje za nieprzekonujący argument Sądu, że obok wnoszącego odwołanie istnieją inne podmioty świadczące usługi w zakresie elektronicznych systemów opłat drogowych, na które rozważany akt w pewnych okolicznościach może wpłynąć tak samo jak na wnoszącego odwołanie, a więc że akt ten nie dotyczy wnoszącego odwołanie bezpośrednio i indywidualnie. Nie można wykluczyć, że akt dotyczy danego podmiotu bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE z powodu tego, że są inne podmioty, których kwestionowany akt dotyczy, jeżeli osobom tym nie przysługuje patent.

Odrzucenie stwierdzenia wnoszącego odwołanie, z którego wynika, że opracowuje on standard ISO-CALM Infrared, za który przyznana mu została państwowa nagroda, wskazuje się jako naruszenie prawa do przedstawienia stanowiska. Wreszcie, wnoszący odwołanie uznaje za niedopuszczalny czteroletni czas trwania postępowania i stwierdza, że stanowi to samo w sobie poważną nieprawidłowość proceduralną.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 kwietnia 2008 r. — Jürgen Römer przeciwko Freie und Hansestadt Hamburg

(Sprawa C-147/08)

(2008/C 171/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jürgen Römer

Strona pozwana: Freie und Hansestadt Hamburg

Pytania prejudycjalne

1. Czy ustanowione przez 1. Ruhegeldgesetz Freien und Hansestadt Hamburg (zwana dalej „1. RGG”) dodatkowe świadczenia emerytalne dla byłych urzędników i pracowników, jak i pozostałych przy życiu członków ich rodzin stanowią, w rozumieniu art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, „płatności dokonane z systemów publicznych lub podobnych, włączając w to systemy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej” z takim skutkiem (¹), że cytowana dyrektywa (zwana dalej „dyrektywą”) nie znajduje zastosowania w zakresie uregulowanym w 1.RGG?
1. W przypadku odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie:
 - 2.1. Czy przepisy 1.RGG stanowią „przepisy prawne dotyczące stanu cywilnego i wynikające z tego świadczenia” w rozumieniu motywu dwudziestego drugiego preambuły dyrektywy, ponieważ w odniesieniu do wymiaru świadczenia emerytalnego różnicują jego wysokość w zależności od tego czy beneficjenci pozostają w związku małżeńskim, mianowicie traktują w sposób uprzywilejowany beneficjentów pozostających w związku małżeńskim w stosunku do osób, które zawarły związek partnerski z osobą tej samej płci, zgodnie z Lebenspartnerschaftsgesetz (ustawą o związkach partnerskich) Republiki Federalnej Niemiec (zwany dalej „związkiem partnerskim”)?
 - 2.2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie:

Czy skutkuje to tym, że dyrektywa nie znajduje zastosowania w odniesieniu do wskazanych regulacji 1.RGG, mimo że sama dyrektywa nie zawiera żadnego ograniczenia swojego zakresu stosowania, odpowiadającego motywowi dwudziestemu drugiemu preambuły?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 2.1. lub 2.2.:

Czy § 10 ust. 6 1.RGG, zgodnie z którym świadczenia emerytalne pozostających w związku małżeńskim beneficjentów, niebędących w separacji obliczane są według przyjętej III/0 klasy podatkowej (korzystniejszej dla podatnika), podczas gdy świadczenia wszystkich pozostałych beneficjentów świadczeń według przyjętej I klasy podatkowej (niekorzystnej dla podatnika), w przypadku beneficjenta

świadczeń pozostającego w związku partnerskim z osobą tej samej płci i niebędącego z tą osobą w separacji, narusza art. 1 w związku z art. 2 i art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy?

4. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1 lub 2.2. lub przeczącej na pytanie 3:

Czy § 10 ust. 6 1.RGG z uwagi na regulację lub skutek prawny opisane w pytaniu 3 narusza art. 141 WE lub którejsz z zasad ogólnych prawa wspólnotowego?

5. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 lub 4:

Czy odnosi to taki skutek, że również dopóki § 10 ust. 6 1. RGG nie zostanie zmieniony w taki sposób, że uchyli zarzucane nierówne traktowanie, niebędący w separacji beneficjent świadczenia pozostający w związku partnerskim może żądać, przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego, takiego samego traktowania jak niebędący w separacji beneficjent świadczenia pozostający w związku małżeńskim? Jeśli tak, czy ma to zastosowanie — w przypadku stosowania dyrektywy i odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 — także przed upływem terminu implementacji, zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy?

6. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 5:

Czy ma to zastosowanie, zgodnie z motywami uzasadnienia wyroku Trybunału w sprawie C-262/88 Barber, z zastrzeżeniem, że równe traktowanie przy wymiarze świadczeń emerytalnych stosuje się tylko w odniesieniu do tych części świadczeń emerytalnych, do których beneficjent świadczeń emerytalnych nabył prawo od dnia 17 maja 1990 r.?

(¹) Dz.U. L 303, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 14 kwietnia 2008 r. — Siebrand BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-150/08)

(2008/C 171/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Siebrand BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy napój, który zawiera pewną ilość alkoholu destylowanego, ale poza tym odpowiada definicji pozycji taryfowej CN 2206, może zostać zaklasyfikowany do tej pozycji tary-

fowej, jeśli jest to napój fermentowany, który, poprzez dodatek wody oraz określonych substancji, stracił smak, zapach lub wygląd napoju wytworzonego z określonego owocu lub określonego produktu naturalnego?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: na podstawie jakiego kryterium należy ustalać, czy ten napój należy, ze względu na dodatek alkoholu destylowanego, mimo to klasyfikować do pozycji taryfowej CN 2208?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 kwietnia 2008 r. — Real Sociedad de Fútbol S. A. D. i Nihat Kahveci przeciwko Consejo Superior de Deportes i Real Federación Española de Fútbol

(Sprawa C-152/08)

(2008/C 171/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Real Sociedad de Fútbol S. A. D. i Nihat Kahveci

Strona pozwana: Consejo Superior de Deportes i Real Federación Española de Fútbol

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 37 Układu Stowarzyszeniowego EWG-Turcja (¹), przyjętego przez Radę EWG w dniu 23 grudnia 1963 r. decyzją 64/732, a także jego Protokół Dodatkowy z dnia 23 listopada 1970 r. (²) stoją w sprzeczności ze stosowaniem przez związek sportowy wobec sportowca zawodowego posiadającego obywatelstwo tureckie, legalnie zatrudnionego przez hiszpański klub piłkarski, tak jak podmiot postępowania w przedmiocie istoty sprawy, przepisu, na podstawie którego kluby mogą wystawiać w zawodach organizowanych na szczeblu krajowym jedynie ograniczoną liczbę zawodników pochodzących z krajów trzecich, które nie są stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym?

(¹) Układ ustanawiający stowarzyszenie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisany w Ankarze w dniu 12 września 1963 r., zatwierdzony, ratyfikowany i przyjęty w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, str. 3685).

(²) Protokół dodatkowy, podpisany w Brukseli w dniu 23 listopada 1970 r., zatwierdzony, ratyfikowany i przyjęty w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 293, str. 1).